

[Indenrigsministeren.]

forrige Rigsdagssamling til Nedbringelse af de offentlige Udgifter, gjort sin Indsats. Den blev ikke saa dybtgaaende, ikke saa omfattende, som Regeringen havde ønsket, men det er dog en betydelig Indsats. Uden en tilsvarende Indsats fra Erhvervslivets Side, fra Produktionens og Omsætningens Side, faar vi ikke Niveauet i vort Land bragt ned i Plan med det, der findes udenfor vore Grænser, og vi kommer ikke i Gang.

Nu kræver man — og det forstaar jeg helt vel — nye store Ofre bragt fra de offentlige Kasser for at udligne de Vanskeligheder for Erhvervslivet, der opstaar som Følge af den bestaaende Tilstand, og for at lindre Arbejdsløshedens Følger. Med Hensyn til de Spørgsmaal i denne Forbindelse, som det ærede Medlem Hr. Einer Jensen fremførte, idet han jo i Grunden var inde paa alle Sider af den Lovgivning, som vedrører dette Spørgsmaal, da skal jeg kun sige, at vi fra vor Side vedvarende er af den Opfattelse, at det vilde være ganske uforsvarligt ved nye Byrder paa Skatteyderne at tilvejebringe de fornødne Midler til Udligning af den Difference, som jeg her gentagende har talt om. Og naar man nu i øvrigt til Mildning af Ulykkerne, som følger med, kræver store Ydelser fra det offentlige Side, ja, saa maa jeg nok spørge: Hvor er det, man mener, Pengene skal tages fra? Og naar de er brugt — hvad saa? Er vi saa ikke lige vidt? Ja, det er min Overbevisning, at det vil vi være, medmindre vi aabner vort Øre for den Røst, som lyder i Tiden, tager Konsekvenserne af de Forhold, som har udviklet sig i Guldchronens Spor, og bringer vore Indtægts- og Udgiftsforhold i Plan, i Niveau.

Thi man maa jo vel huske, at der er overordentlig talstærke Dele af Befolkningen udenfor de egentlige Lønarbejders Kredse, Personer, som saa sandelig ikke er arbejdsledige, men som i deres Virksomhed arbejder timevis og atter timevis, Dagen lang, udover 8 Timers Arbejdsdagens Grænser, og som er ganske overordentlig haardt ramt af de Vanskeligheder, vi nu staar i. Der er Tusinder og atter Tusinder af flittige og stræbsomme Mennesker, som i deres egen Bedrift, paa deres egen Jord, gennem deres Arbejde ser Underskuddet vokse Dag for Dag, ser de Midler, ved Hjælp af hvilke de skal holde deres Virksomhed oppe, mindskes Dag for Dag, fordi de opspises. Disse Folks Rentebyrde plus de offentlige Byrder, som endnu hviler paa dem, trykker dem til Jorden. De lever af den i Bedriften indestaende Kapital eller ved at forøge

deres Gældsbyrde samtidig med, at de arbejder af al Evne for at øge deres Produktion. Mange af disse ser med fuld Sikkerhed, hvad der for deres Vedkommende vil blive Slutningen paa de Tilstande, vi har i Landet — den betyder Sammenbrudet, hvis intet sker, hvis intet rettes.

Men tror man det nu virkelig muligt, at der kan læsses yderligere bl. a. paa dem for helt eller delvis gennem Fremskaffelse af offentlige Arbejder i stor Stil eller gennem Øgelse af Understøttelserne at udligne Differencen mellem den Produktionspris, vi har, det Prisniveau, vi er paa, og det, vi maa ned paa og skal ned paa, naar vi skal se en Ende paa Vanskelighederne? Jeg maa jo antage, at der er mange af de Herrer i dette høje Ting, som mener, at saadanne Muligheder er til Stede. Jeg maa oprigtigt sige, at jeg mener ikke, de findes.

Ja, siger man saa — det siger ogsaa det ærede Medlem Hr. P. Munch —, men vi har jo Arbejdsløshedsfonden, og er ikke netop de Millioner, som den indeholder, tilvejebragt med Løsning af Opgaver for Øje af den Karakter, som her foreligger? Lad os derfor kun spise den Reserve op, siger det ærede Medlem og de, der slutter sig til ham.

Jeg vil sige, at jeg paa nærværende Tidspunkt, inden jeg har en nærmere Oversigt over, hvad den forsikringsmæssige Side af Arbejdsløshedshjælpen i den nærmeste Tid vil kræve, ikke kan anse det for forsvarligt at imødekomme dette Krav. Og at forøge Bidragsydelsen, saaledes som det ærede Medlem foreslaar det, og læsse Byrden paa Stat og Kommune alene, hvad man jo maatte gøre, hvis man ikke vilde udnytte Arbejdsløshedsfonden, vilde jo blot bidrage yderligere til at bringe de mange nødstedte Grene af Erhvervslivet endelig fra Dynen i Halmen.

Nu siger det ærede Medlem, som er Stiller af Ændringsforslaget, Hr. P. Munch, at Fonden udøver jo for Tiden en meget lidet betydende Virksomhed, der bruges jo i Virkeligheden intet af Fondens Midler for Tiden. Men det ærede Medlem bør ikke uden videre anlægge en saadan Vurdering af det Arbejde, som Fonden er den økonomiske Basis for. Fonden udøver en lindrende, hjælpende Virksomhed paa forskellig Vis, ikke mindst overfor de unge, som moralsk lider mest ved Lediggang, og ikke mindst derfor vil jeg anse det for betænkeligt at aabne Sluserne.

Ogsaa maa det ærede Medlem erindre, at mange af Kasserne, saaledes som det jo er fremført af det ærede Medlem Hr. Einer